

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24CoCsp/5/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514202955
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2514202955.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Dominika Horváthová, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a. s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, adresa C. XXXX/X, D., o zaplatenie zmluvných úrokov a úrokov z omeškania zo zmluvných úrokov, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany zo dňa 12. októbra 2021 vo výroku I. v časti splatnosti a výroku III., č.k. 7C/153/2014-167, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. v napadnutej časti lehoty na plnenie m e n í tak, že žalovaný j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi zmluvný úrok vo výške určenej výrokom I. napadnutého rozsudku, do t r o c h d n í od právoplatnosti rozsudku.

Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov prvoinštančného konania voči žalovanému v rozsahu 96,26 % a náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a žiadnej zo strán.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni zmluvný úrok v sume 1.225,75 eura v mesačných splátkach po 50,- eur, vždy do 25. dňa príslušného mesiaca, počnúc mesiacom bezprostredne nasledujúcim po mesiaci, v ktorom nadobudne tento rozsudok právoplatnosť, až do úplného vyrovnania, pod hrozbou straty výhody splátok v prípade omeškania žalovaného s plnením ktorejkoľvek splátky, výrokom II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a výrokom III. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 96,26 %.

Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie ust. § 261 ods. 3 písm. d), § 369 ods. 1, § 497 a § 502 ods. 1 zák. č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „zákon č. 250/2007 Z. z.“), § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 54 ods. 1 a 2, § 121 ods. 3, § 517 ods. 1 a 2 a § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b) a d), § 11 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“). O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1, § 255 ods. 2, § 256 ods. 1 a § 257 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

Súd prvej inštancie vo veci pôvodne rozhodol rozsudkom č. k. 7C/153/2014-82 zo dňa 31.10.2019, ktorým výrokom I. konanie v časti o zaplatenie poplatkov v sume 61,66 eura zastavil, výrokom II. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.013,23 eura s 8 % ročným úrokom z omeškania zo

sumy 1.892,18 eura od 10.04.2014 až do zaplattenia, všetko v mesačných splátkach po 120,- eur, vždy do 25. dňa príslušného mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozsudku, až do úplného vyrovnania, pod hrozbou straty výhody splátok v prípade omeškania žalovaného s plnením ktorejkoľvek splátky, výrokom III. v prevyšujúcej časti o zaplattenie zmluvného úroku za obdobie od 29.04.2014 a úroku z omeškania z nezaplattených úrokov žalobu zamietol, a výrokom IV. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 94,06 %. Rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť dňa 7.2.2020 vo I. a v II. výroku. Vo výrokoch III. a IV. bol rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 31.10.2019 zrušený uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10CoCsp/24/2020-136 zo dňa 26.5.2021. Zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 2.7.2021. Po čiastočnom zrušení rozsudku súdu prvej inštancie odvolacím súdom tak zostal predmetom sporu iba žalobný nárok o zaplattenie 12,90 % ročného zmluvného úroku z nezaplattenej istiny 1.892,18 eura za obdobie od 29.4.2014 do zaplattenia a nárok o zaplattenie 8 % ročného úroku z omeškania z nezaplattených zmluvných úrokov za obdobie od 10.4.2014 do zaplattenia.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k skutkovým zisteniam, že medzi stranami sporu vznikol dňa 21.11.2012 záväzkový právny vzťah založený úverovou zmluvou č. 000000000019193, na základe ktorej sa žalobkyňa ako banka a veriteľ zaviazala poskytnúť žalovanému ako dlžníkovi bezúčelový bezhotovostný úver v sume 2.000,- eur za podmienok pre poskytnutie úveru stanovených touto zmluvou a VOP. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť v 120 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške po 29,90 eur, splatných do 15. dňa v mesiaci s tým, že prvá splátka úveru bola splatná dňa 17.12.2012 a celý úver mal byť splatným dňa 15.11.2022. Žalovaný porušil platobnú disciplínu, preto žalobkyňa po predchádzajúcich upozorneniach využila právo dojednané v zmluve, a vyhlásila predčasnú splatnosť celého úveru k 09.04.2014. Zmluvné úroky z úveru do konečnej splatnosti úveru pri riadnom splácaní úveru, teda do 15.11.2022, by zodpovedali sume vypočítanej ako: súčet všetkých splátok, na zaplattenie ktorých sa žalovaný zaviazal, t. j. 29,90 eura/splátka x 120 splátok, spolu 3.588,- eur, po odpočítaní istiny úveru vo výške 2.000,- eur, t. j. vyčíslené zmluvné úroky celkom 1.588,- eur, keďže splátky pozostávali iba zo splátky istiny úveru a splátky úroku z úveru. Nakoľko do zosplattnenia zaplatil žalovaný na zmluvných úrokoch sumu 250,98 eura, a II. výrokom rozsudku súdu prvej inštancie zo dňa 31.10.2019, vyhláseným v tomto spore, ktorý nadobudol v tejto časti právoplatnosť, priznal súd žalobkyni nezaplattené zmluvné úroky za obdobie do 9.4.2014 v sume 111,27 eura, vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu vyjadreného v zrušujúcom uznesení, ktorým názorom je súd prvej inštancie viazaný, má žalobkyňa nárok na zaplattenie zmluvných úrokov, na ktoré by mala inak žalobkyňa nárok pri riadnom splácaní úveru žalovaným, teda za obdobie od 29.4.2014 do 15.11.2022 v sume vypočítanej ako rozdiel medzi celkovou sumou dojednaných zmluvných úrokov vo výške 1.588,- eur a zaplattenou sumou úrokov vo výške 250,98 eura a súdom priznanej sumy úrokov z úveru, teda vo výške 1.225,75 eur. Keďže právoplatným II. výrokom skoršieho rozsudku vyhláseného v tomto spore dňa 31.10.2019 súd povolil žalovanému zaplatiť súdom uloženú sumu v splátkach vo výške po 120,- eur mesačne až do zaplattenia, pri rozhodovaní o predmete sporu v rozsahu, v ktorom bola vec zrušená odvolacím súdom na ďalšie konanie a rozhodnutie, zohľadnil súd túto okolnosť, a v súlade s ust. § 217 od. 2 CSP, § 232 ods. 4 CSP umožnil žalovanému zaplatiť žalobkyni súdom uloženú sumu v pravidelných mesačných splátkach pod hrozbou straty výhody splátok v prípade omeškania žalovaného s plnením ktorejkoľvek splátky, pričom súd prihliadol nielen na žiadosť žalovaného, na výšku súdom uloženej povinnosti, na osobné, rodinné a majetkové pomery žalovaného, na žalovaným tvrdené vysoké životné náklady v hlavnom meste, na jeho ďalšie dlhy z iných úverových vzťahov, ale aj na jeho nadštandardný mesačný príjem, na skutočnosť, že od uzavretia úverovej zmluvy mal žalovaný dostatok času na úhradu aspoň časti dlžnej sumy. Súd musel zohľadniť aj oprávnený záujem žalobkyne ako veriteľa žalovanej pohľadávky na úhradu dlžnej sumy v časovom horizonte maximálne 3 rokov od právoplatnosti tohto rozsudku, čo je v súlade s ustálenou súdnou praxou. Súd umožnil žalovanému zaplatiť žalobkyni zmluvné úroky v sume priznanej jej týmto rozsudkom (I. výrok) mesačnými splátkami po 50,- eur až do zaplattenia, majúc na zreteli, že tieto splátky bude žalovaný povinný platiť popri splátkach podľa už právoplatného II. výroku rozsudku zo dňa 31.10.2019.

Zamietnutá časť žaloby (výrok II.) predstavuje 8 % ročný úrok z omeškania nad rámec súdom priznaných úrokov z omeškania právoplatným II. výrokom skoršieho rozsudku zo dňa 31.10.2019, keďže žalobkyňa nemá nárok požadovať od žalovaného príslušenstvo z príslušenstva pohľadávky, a teda ani úroky z omeškania z úrokov z úveru, t. j. ani z úrokov z úveru v sume 111,27 eura, vyčíslených za obdobie

do 9.4.2014, ani z úrokov z úveru v sume 1.225,75 eura, vyčíslených za obdobie od 10.4.2014 do 15.11.2022, ani z úrokov z úveru za obdobie od 16.11.2022 až do zaplattenia neuhradených úrokov z úveru. Iba pre úplnosť súd poznamenáva, že aj podľa právneho názoru odvolacieho súdu, za obdobie od 16.11.2022 až do zaplattenia nemá žalobkyňa nárok požadovať od žalovaného ani úrok z úveru.

Pri rozhodovaní o trovách konania súd prvej inštancie zohľadnil, že predmetom sporu bolo 1.) zaplattenie sumy 2.074,89 eura, pozostávajúcej z neuhradenej istiny 1.892,18 eura, z kapitalizovaného zmluvného úroku v sume 111,27 eura, z nezaplattených sankčných poplatkov v sume 9,78 eura, z poplatkov v sume 61,66 eura za upomienky, ako aj 2.) 12,90 % zmluvný úrok z nezaplattenej dlžnej istiny 1.892,18 eura od 29.4.2014 až do zaplattenia, ktorý v danom prípade, za obdobie od 29.4.2014 až do 15.11.2022 pri riadnom splácaní úveru by predstavoval sumu 1.225,75 eura, ďalej 3.) 8 % ročný úrok z omeškania z nezaplattenej dlžnej istiny 1.892,18 eura od 10.4.2014 až do zaplattenia a 4.) 8 % ročný úrok z omeškania z nezaplattených úrokov od 10.4.2014 až do zaplattenia. Predmet sporu tak zodpovedal sume 3.300,64 eura spolu s úrokmi z omeškania. Žalobkyňa vzala žalobu späť v časti o zaplattenie sumy 61,66 eura z iného dôvodu, než pre správanie žalovaného v priebehu sporu, a teda práve žalobkyňa procesne zaviniła zastavenie konania v tejto časti (konanie právoplatne zastavené v tejto časti I. výrokom skoršieho rozsudku zo dňa 31.10.2019), a v tejto časti mal preto procesný úspech žalovaný. Konanie bolo zastavené v časti o zaplattenie sumy 61,66 eura zodpovedajúcej poplatkom za upomienky, čo predstavuje 1,87 % predmetu sporu. V spore mali čiastočný úspech obe strany sporu. Žalobkyňa bola úspešná v časti o zaplattenie sumy 2.013,23 eura spolu s 8 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 1.892,18 eura od 10.4.2014 až do zaplattenia (právoplatný II. výrok skoršieho rozsudku zo dňa 31.10.2019). Rovnako bola úspešná aj v časti neuhradených zmluvných úrokov z úveru v kapitalizovanej sume 1.225,75 eur, na zaplattenie ktorých úrokov sa zaviazal žalovaný v zmluve, teda za obdobie až do 25.11.2022 (I. výrok tohto rozsudku), a teda jej úspech v tomto spore zodpovedal sume 3.238,98 eura spolu s priznaným úrokom z omeškania, čo predstavuje 98,13 % predmetu sporu. Žalovaný bol úspešný iba v časti 8 % úrokov z omeškania z nezaplattených úrokov z úveru za obdobie od 10.4.2014 do zaplattenia (II. výrok). Tento úspech žalovaného, keďže sa týkal iba časti uplatnených úrokov z omeškania, na účely rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, súd nezohľadňoval. Nakoľko žalobkyňa mala vo veci vyšší úspech než žalovaný, a súd nezistil existenciu žiadnych dôvodov hodných osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP, súd nárok na náhradu trov konania pomerne rozdelil podľa § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP, a priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému vypočítaný ako rozdiel medzi pomerom úspechu žalobkyne vo veci samej (98,13 %) a procesným úspechom žalovaného v časti zastavenia konania (1,87 %) v zodpovedajúcom rozsahu 96,26 %.

Proti tomuto rozsudku voči výroku I. v časti splatnosti a výroku III. podal odvolanie žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP, ktorým sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok preskúmal a zmenil tak, že zaviazže žalovaného uhradiť dlžnú sumu do troch dní od právoplatnosti rozsudku a prizná žalobcovi náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100%.

V odvolaní uviedol, že nesúhlasí s tým, že súd prvej inštancie povolil žalovanému splátky plnenia. Podľa § 232 ods. 3 CSP môže súd dlhšiu paričnú lehotu určiť len výnimočne a v odôvodnených prípadoch. Súd bol pri svojom rozhodovaní odkázaný na dôkazmi nepodložené tvrdenia žalovaného o jeho finančnej situácii. Súd sám lustráciou v Sociálnej poisťovni zistil, že žalovaný mal od januára do augusta 2021 príjem v rozmedzí od 2.200,- eur do 3.200,- eur, čo je podľa žalobcu nadštandardný príjem a nakoniec aj súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení v bode 53. uvádza, že ide o nadštandardný príjem. Žalovanému bolo priznané plnenie v splátkach po 120,- eur v prvotnom rozsudku tohto konania sp. zn. 7C/153/2014-82 zo dňa 31.10.2019, no žalovaný v zmysle tohto rozsudku neplnil splátky a na základe toho žalobca podal návrh na vykonanie exekúcie. Žalovaný neprejavil reálny záujem splácať dlh v splátkach, keďže mu bolo toto umožnené už vyššie spomenutým rozsudkom, no žalovaný tak neplnil. Oprávnenie súdu priznať plnenie v splátkach je výnimočné oprávnenie a každá takáto výnimka sa považuje za osobitnú výhodu dlžníka, ktorá však nesmie neprímerane zasahovať do právoplatne priznaných práv veriteľa. Poukázal na judikát R 87/1966, rozsudok NS SR 7Cdo/116/2012 a niektoré rozhodnutia krajských súdov, napr. krajského súdu v Trnave 23CoCsp/35/2020, 9CoCsp/76/2020 atď.)

Pokiaľ ide o trovy konania, odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada, a to s poukazom na uznesenie NS SR č. k. 6Obo/243/2007 z 27.11.2008 a rozsudok KS Trnava č. 10CoPr/2/2016 z 27.7.2016.

Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods.1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu je možné priznať čiastočne úspech, v dôsledku čoho je nevyhnutné rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. o lehote splatnosti zmeniť (§ 388 CSP).

Predmetom prieskumu odvolacieho súdu je posúdiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v kontexte odvolacích dôvodov uplatnených žalobcom, a to so zameraním na posúdenie, či súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne právne vec posúdil, keď určil dlhšiu paričnú lehotu a povolil žalovanému splátky vo výške 50,- eur mesačne. Časť výroku I. napadnutého rozsudku, ktorým súd priznal žalobcovi sumu vo výške 1.225,75 eur predstavujúcu kapitalizované úroky za obdobie od 29.04.2014 do 15.11.2022, vrátane výroku II., ktorým súd zamietol nárok o zaplatenie 8 % ročného úroku z omeškania z nezaplatených zmluvných úrokov za obdobie od 10.4.2014 do zaplatenia, neboli napadnuté odvolaním, nadobudli právoplatnosť a teda nepodliehajú odvolaciemu prieskumu.

Podľa § 232 ods. 3 CSP, lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu.

Určenie dlhšej paričnej lehoty v podobe povolenia splátok je vo svojej podstate zásahom do práva na uspokojenie pohľadávky veriteľa - žalobkyne, ktorá mu bola priznaná rozhodnutím súdu a súčasne predstavuje výhodu dlžníka - žalovaného. Z uvedeného dôvodu je nevyhnutné, aby súd prvej inštancie k povoleniu splátok pristupoval len vo výnimočných prípadoch a výlučne len vtedy, ak žalovaný súdu dostatočne preukázal odôvodnenosť takéhoto rozhodnutia. Je nepostačujúce tvrdenie žalovaného o tom, že existujú okolnosti, ktoré by záver súdu o povolení splátok dostatočne odôvodňovali, ak žalovaný svoje osobné a majetkové pomery súdu dostatočne nepreukázal.

Zo skutkových zistení súdom prvej inštancie vyplynulo, že žalovaný na pojednávaní dňa 31.10.2019 predniesol súdu, že vzniknutý dlh môže splácať v splátkach po 30,- eur mesačne, pretože už spláca E. A., B. splátky vo výške 250,- eur, F., B. splátky vo výške 100,- eur mesačne a že platí za nájom 2-izbového bytu v A. sumu 600,- eur mesačne v G. A.. Je slobodný, deti nemá. Súdom mu nebola určená žiadna vyživovacia povinnosť. O uvedených skutočnostiach však súdu nepredložil žiadne listiny (napr. faktúry, doklady o platbách atď.) Na ďalšom pojednávaní dňa 12.10.2021 žalovaný uviedol, že žalobkyňa od neho vymáha sumu, na zaplatenie ktorej bol zaviazaný skorším rozsudkom vydaným v tomto spore, banka na príkaz exekútora zablokovala žalovanému účet. Súdnemu exekútorovi predložil žalovaný doklady o uhradených sumách, na základe čoho bol exekučnému súdu postúpený návrh na zastavenie exekúcie. Osobné, majetkové, rodinné pomery žalovaného sú rovnaké, aké boli v čase

vyhlásenia prvého rozsudku v tomto spore, naďalej býva v byte v A., za ktorý platí mesačne 600,- eur ako nájomné a zálohové platby, je slobodný, vyživovacie povinnosti nemá. Okrem predmetného záväzku je povinný platiť H. splátky vo výške 250,- eur mesačne. Požiadal súd prvej inštancie, aby mu povolil zaplatiť súdom uloženú sumu, na zaplatenie ktorej ho súd zaviazal v časti predmetu sporu, v ktorej bol skorší rozsudok zrušený odvolacím súdom, v splátkach vo výške po 50,- eur mesačne. Opäť však súdu prvej inštancie nepredložil o svojich majetkových pomeroch žiadne listiny. Lustráciami v Sociálnej poisťovni súd zistil, že žalovaný je zamestnaný v obchodnej spoločnosti so sídlom v Bratislave, pričom jeho príjem z pracovného pomeru za obdobie od januára 2019 až september 2019 sa pohyboval v rozmedzí od 2.073,08 eura do 3.095,20 eura mesačne brutto. Na základe uvedeného nie je možné záver súdu prvej inštancie o odôvodnenosti povolenia splátok vo výške 50,- eur mesačne za preskúmateľný. Žalovaný súdu nijako nepreukázal výšku a opodstatnenosť nákladov, ktoré by súd mal zohľadniť pri preskúmaní jeho majetkových pomeroch. Navyše, priznaná čiastka vo výške 1.225,75 eur v podobe kapitalizovaných úrokov nie je v takej výške, aby bolo s prihliadnutím na výšku príjmu žalovaného vôbec možné uvažovať ako aplikácii ust. § 232 ods. 3 druhá veta CSP. Za obdobie od septembra 2020 do augusta 2022 sa príjem žalovaného pohyboval v rozmedzí od 2.200,- eur do 3.730,22 eur mesačne brutto, pritom žaloba bola na súd podaná dňa 29.04.2014, žalovaný má teda už 8 rokov vedomosť o tom, že sa voči nemu vedie súdne konanie, predmetom ktorého je nesplatený úver. Na základe uvedeného súd s použitím ust. § 388 CSP výrok I. napadnutého rozsudku v časti lehoty splatnosti zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi kapitalizovaný zmluvný úrok vo výške, ktorá už bola určená výrokom I. v nenapadnutej časti (1.225,75 eur), do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 256 ods. 1 CSP, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Podľa čl. 16 ods. 3 CSP, v konaní o opravnom prostriedku a v ďalšom konaní nemôže byť rozhodnuté nepriaznivejšie pre stranu, ktorá opravný prostriedok uplatnila.

Pokiaľ ide o náhradu trov prvoinštančného konania, odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie mal pri určení hodnoty sporu prihliadať iba na žalovanú istinu a poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 6Obo/243/2007.

Podľa rozhodnutia NS SR sp. zn.: 6Obo/243/2007, pre pomerné rozdelenie trov konania je rozhodujúci pomer úspechu a neúspechu v uplatnenej istine bez príslušenstva, ak príslušenstvo (úrok z omeškania) nebolo vyčíslené v žalobe.

Podľa § 121 ods. 3 OZ, príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

Pre rozhodnutie o náhrade trov prvoinštančného konania je potrebné ustáliť hodnotu predmetu sporu. V danom spore sa žalobca domáhal zaplataenia nasledovných vyčíslených nárokov: neuhradenej istiny vo výške 1.892,18 eur, zmluvného úroku vo výške 111,27 eur, nezaplatených sankčných poplatkov v sume 9,78 eur a poplatkov v sume 61,66 eura za upomienky. Súd prvej inštancie správne do hodnoty predmetu sporu zahrnul aj kapitalizovaný zmluvný úrok vo výške 111,27 eur, nakoľko tento bol vyčíslený už v samotnej žalobe. Odvolateľovi je potrebné dať za pravdu v tom, že kapitalizované úroky, ktoré boli priznané žalobcovi výrokom I. napadnutého rozsudku vo výške 1.225,75 eur do hodnoty sporu zahrnúť nemožno, nakoľko žalobca sa pôvodne tohto nároku domáhal v nevyčíslenej podobe, a to 12,90 % z nezaplatenej dlžnej istiny 1.892,18 eur od 29.4.2014 do zaplataenia. Súd prvej inštancie až po rozhodnutí odvolacieho súdu č. k. 10CoCsp/24/2020-136 uzavrel, že úrok patrí žalobcovi len za obdobie od 29.04.2014 do 15.11.2022, čím bolo možné úrok aj vyčísliť. Pre účely určenia hodnoty sporu je však smerodajné, či príslušenstvo pohľadávky bolo vyčíslené v čase podania žaloby. Medzi nevyčíslené príslušenstvo pohľadávky, ktoré sa do hodnoty predmetu sporu pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania nezahŕňa patrí aj nárok žalobcu predstavujúci úrok z omeškania vo výške 8% z istiny a úrokov od 10.04.2014 do zaplataenia. Z uvedeného dôvodu hodnota predmetu sporu predstavuje sumu 2.074,89 eur. Žalobcovi je potrebné pričítať zavinenie za zastavenie konania v časti poplatkov v sume 61,66 eura za upomienky, kde žalobca vzal žalobu späť bez udania dôvodu. Úspech žalobcu v konaní teda predstavoval 97,03 % a úspech žalovaného 2,97 %, pomerom uvedeného je potrebné konštatovať úspech žalobcu vo výške 94,06 %. S prihliadnutím na zásadu zákazu reformatio in peius zakotvenú v čl. 16 ods. 3 CSP, v zmysle ktorej súd rozhodujúci o opravnom prostriedku nemôže rozhodnúť horšie, ako pre odvolateľa vyplýva z napadnutého rozsudku, kde žalobcovi bola priznaná náhrada trov konania v rozsahu 96,26 %, odvolací súd rozhodol o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobcovi priznal ich náhradu vyjadrenú rozsahom 96,26 %.

S prihliadnutím na úspech žalobcu v odvolacom konaní ohľadom časti napadnutého výroku I. o lehote plnenia a jeho neúspech ohľadom napadnutého výroku III. o trovách konania, z čoho vyplýva rovnaký pomer úspechu strán, odvolací súd rozhodol o náhrade trov tak, že žiadnej zo strán nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).